

Dirigent en pianist Enrico Delamboye volgt zijn intuïtie, een les die hij van zijn beroemde vader Hubert kreeg: 'Hij leerde me ook nee te zeggen'

01-09-2025, 19:17

Dirigent Enrico Delamboye uit Eijsden. © Eigen beeld

Scheulder/ Eijsden Zeven jaar geleden overleed Hubert Delamboye, de Limburgse tenor die het in zijn 40-jarige carrière schopte tot de absolute wereldtop. Zondag wordt hij door een aantal Limburgse collega's geëerd in een hommageconcert. Zijn zoon Enrico werkt daaraan mee, en blikt op hem terug.

Wat vraagt een 8-jarige jongen, die sinds een jaar op pianoles zit, voor zijn eerste Heilige Communie? Een nieuw pianoboek in de beginnersserie? Een setje cd's? Of – doe eens gek – een paar vuistdikke klavieruittreksels van opera's gecomponeerd door gigant Richard Wagner? Het is het laatste. Tenminste, als je Enrico Delamboye heet, en de zoon bent van de inmiddels 7 jaar geleden overleden vermaarde Limburgse tenor Hubert Delamboye.

Bij de plaatselijke autogarage in Margraten zullen ze er nog met koude rillingen aan terugdenken: vader Hubert werkte er als monteur, en liet regelmatig zijn natuurstem schallen onder de brug. Hij nam zangles, en toen ging het allemaal razendsnel: direct na zijn afstuderen kreeg hij een contract aan het theater in het Duitse Bielefeld, en enkele jaren later in Wiesbaden. Daarna volgden gastrollen in talloze andere theaters wereldwijd, tot en met de grote podia te New York, Londen en Wenen. Zijn grote specialiteit: Wagner en (Richard) Strauss. Zijn voornaamste kenmerk: bescheidenheid.

Tenor Hubert Delamboye overleed in 2018. © Eigen beeld

„We hebben meerdere grote recitals of opera's samen gedaan, waarbij hij zong en ik hem op piano begeleidde of het orkest dirigeerde”, blikte zoon Enrico (1977) – inmiddels een veelgevraagd dirigent – terug op de jaren met zijn vader. „Soms ook waren we in Duitsland op dezelfde tijd werkzaam in dezelfde stad. Zo herinner ik me dat we een keer samen in Berlijn waren, en ik dirigeerde aan de *Komische Oper*, en hij zong aan de *Deutsche Oper*. Mijn vader was daarnaast een echte familieman. In 2017, toen hij reeds twee jaar ziek was, zong hij nog een concert waarbij mijn zoon Mariss tevens saxofoon speelde. Daar kon hij erg van genieten.”

Hubert Delamboye was een harde werker met een hoge zelfdiscipline: niet te laat naar bed gaan, niet roken, weinig alcohol. En hij was plichtsgetrouw. Of hij nu aan de Metropolitan Opera in New York zong of in de kerk van zijn geboorteplaats Scheulder, het moest allemaal even goed worden voorbereid. Werk is werk, punt uit, en als mensen betalen voor een concert moeten ze ook waar voor hun geld krijgen. Hij bouwde zijn stem daarnaast zorgvuldig op: als hem te zware rollen werden aangeboden voor zijn leeftijd en stemontwikkeling kon hij evengoed nee zeggen. Een kwestie van genoeg zelfvertrouwen en zelfinzicht.

Solide techniek

„Hij heeft daardoor altijd zijn jonge, frisse stemgeluid bewaard”, vult Enrico aan, „ook omdat hij altijd kon terugvallen op een solide techniek. Hij verzorgde zichzelf goed en nam ook veel rust. Als hij bijvoorbeeld ergens de loodzware rol van Tristan in Wagners *Tristan und Isolde* had gezongen deed hij ook zo'n twee dagen daarna niet veel meer, hooguit een beetje fietsen of werken in de tuin. Logisch: zo'n rol is als het lopen van een marathon”.

**Als pa bijvoorbeeld ergens de loodzware
rol van Tristan in Wagners Tristan und
Isolde had gezongen deed hij ook zo'n
twee dagen daarna niet veel meer,
hooguit een beetje fietsen of werken in de
tuin.**

Enrico Delamboye

Dirigent en zoon van tenor Hubert Delamboye

Enrico timmert al sinds 1999 stevig aan de weg, toen hij als 22-jarige zijn debuut maakte in de orkestbak. Een jaar later dirigeerde hij reeds voor het eerst in het Amsterdamse Concertgebouw – het zijn wapenfeiten waar niet iedereen op die leeftijd op kan terugvallen. Inmiddels is hij gepokt en gemazeld in het wereldje, zeker nadat hij van 2009 tot 2019 de scepter heeft gezwaaid als chef-dirigent in Theater Koblenz.

Wat waren de voornaamste lessen die hij van zijn vader leerde? „Volg je eigen intuïtie”, antwoordt hij beslist. „Bereid je goed voor, heb respect voor iedereen, maar laat ook niet over je heen lopen. En nee durven zeggen. Ook ik heb weleens een grote titel laten lopen, omdat ik vond dat ik daar nog niet aan toe was.”

Artistieke vrijheid

Inmiddels werkt hij al zo'n 6 jaar freelance. Een bewuste keuze. „Ik wilde meer artistieke vrijheid. Kijk, zo'n vaste aanstelling is in het begin heel leerzaam, maar na jaren doemt ook een schaduwzijde op: het kan routine worden. Ik wil fris blijven. Op dit moment zweer ik bij afwisseling. Je kunt mij vragen voor een opera, populair klassiek of een symfonisch programma. Die brede oriëntatie vind ik heerlijk.”

Over de toekomst maakt hij zich geen zorgen: de aanvragen komen nog steeds binnen. Dit najaar in deze provincie bij Opera Compact, daarna bij Opera Zuid. En hij geeft les aan de International Opera Academy in Gent. Ooit, in zijn beginjaren, sprak hij de wens uit voor zijn veertigste Wagners operamarathon *Der Ring des Nibelungen* – vier opera's op vier opeenvolgende avonden met in totaal zo'n zestien uur muziek – te dirigeren. „Dat zal ik niet meer halen, haha, maar de wens is er nog steeds. Het is een jongensdroom.”

Wat kan het publiek verwachten aanstaande zondag bij het hommageconcert? „Een mooie muzikale middag met louter Limburgse artiesten, die dit meer als een eer beschouwen dan het vervullen van plicht. Het repertoire is natuurlijk helemaal gelinkt aan pap, met voor de pauze het lied, en daarna opera en operette. Tussendoor zullen wat anekdotes de revue passeren, en – dat mag ik wel verklappen – het laatste woord is voor pap.”

Agenda Enrico Delamboye

– *Hommageconcert Hubert Delamboye. Zondag 7 september, 15.00 uur, Margraten (Oos Heim). Met Roger Braun (piano), Fenna Ograjensek (sopraan), Lien Haegeman (alt), Vincent Kusters (bariton), Pascal Pittie (tenor).*

– *Opera Compact met 'Madama Butterfly' (Puccini). Kerkrade (26-9). Roermond (12-12)*